

EGE'DEKİ DENİZ GÜCÜ: BALKAN SAVAŞLARI'NDAN STRATEJİK DERSLER

Teoman Ertuğrul TULUN

Analist

Analiz No : 2024 / 8

24.06.2024

Giriş

Kuşkusuz denizler, devletler için ekonomik ve ticari çıkarlar, ulusal güvenlik ve savunma ihtiyaçları açısından hayati öneme sahiptir. Çağlar boyunca deniz yoluyla nakliye, uluslararası ticaretin temel unsurlarından biri olmuştur. Bu bağlamda, deniz yollarının güvenliği tüm devletler için büyük önem taşımış ve devletlerin dış politikalarında belirleyici bir rol oynamıştır. Özellikle kıyı ülkeleri için, deniz gücü genellikle güçlü bir güvenlik ve savunma politikası gerektirir. Ülkelerin güçlü kara kuvvetlerine sahip olmaları, güvenliklerini sağlamak için yeterli değildir. Çevrelerindeki denizleri kontrol altında tutamayan ülkeler bazen ağır toprak kayıpları yaşamış ve ağır bedeller ödemişlerdir. Örneğin, toprak kayıpları nedeniyle etnik gruplar yıllarca yaşadıkları toprakları terk edip vatan olarak gördükleri ülkelere göç etmek zorunda kalmış, bu da ciddi insani acılara ve toprak kaybı yaşayan ülkelerin önemli ekonomik ve politik sorunlarla karşı karşıya kalmalarına neden olmuştur.

Bu bağlamda, Osmanlı Devleti'nin Doğu Ege adaları ile Girit'i kaybetmesi sırasında Yunanistan ile yaşadığı sıkıntılar ve 1912-1913 Balkan Savaşları sırasında yaşanan acı tecrübeler, yukarıda belirttiğimiz hususlara çarpıcı bir örnek teşkil etmektedir.

1912-1913 Balkan Savaşlarına Giden Yol

1912-1913 Balkan Savaşlarında Osmanlı İmparatorluğu Avrupa topraklarının neredeyse tamamını kaybetmiştir. Bu savaşlar Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalanması ve sonunda çöküşü üzerinde belirleyici bir etki yaratmıştır. Güçlü bir deniz kuvveti, Yunanistan'ın Balkan savaşları sırasındaki toprak kazanımlarında önemli rol oynamıştır, Bu konuyu incelemeden önce Balkan Savaşları öncesi gelişmeleri ve Osmanlı Devleti'ne karşı Balkan İttifakı kurulması sürecini kısaca hatırlamakta yarar bulunmaktadır.

Balkan tarihi konusunda uzman akademisyen Barbara Jelovich'in değerlendirmelerine göre, yirminci yüzyılın başlarında Balkanlara ilişkin iki kritik diplomatik ittifak kurulmuştur. Bunlardan ilki Almanya, Avusturya=Macaristan ve İtalya arasındaki çl İttifaktır. İkinci ittifak ise Rusya ve Fransa'yı kapsıyordu. İngiltere başlangıçta bu ittifaklara katılmamayı tercih etmiş, ancak daha sonra 1904 ve 1907'de Fransa ve Rusya ile sömürge anlaşmazlıklarını zmek için müzakerelerde bulunmuştur. Bu müzakereler, Britanya-Fransa-Rusya'nın gevşek yapılandırılmış bir diplomatik birliktelik oluşturularıyla sonuçlanmıştır. Bu oluşum, 1897 Osmanlı-Yunan Savaşı'na ve Girit'teki Yunan isyanına yaptığı müdahalelerle Balkanlar'da önemli bir etki yaratmıştır.

Bu arada söz konusu dönemde Osmanlı Balkan topraklarının durumu da tartışma konusu olmuş, diplomatlar Osmanlı toprakları üzerinde pazarlık yapmaya başlamışlardır. Aynı dönemde, Ekim 1909'da, İtalya ve Rusya bir araya gelerek ortak bölgesel çıkarları üzerinde anlayışa varmışlardır. Bu anlayış çerçevesinde İtalya, 1911 yılında Trablusgarbı ele geçirmek için Osmanlı Devleti ile savaşa girişmiştir. Öte yandan Rusya, Balkan devletlerini ittifak kurmak üzere müzakerelere başlamaya teşvik eden bir politika izlemeye başlamıştır. Rusya'nın aktif diplomatik desteğiyle Balkan hkmetleri bir dizi anlaşma imzalamışlar ve Osmanlı'ya karşı savaş ittifakları kurmuşlardır. İlk anlaşma Mart 1912'de Bulgaristan ile Sırbistan arasında yapılmıştır. Bu müzakerelere katılan Bulgar temsilciler, sonunda Bulgaristan'a katılacağı beklentisiyle özerk bir Makedon devletinin kurulmasını desteklemiştir. Sırbistan ise tam tersine Makedonyanın bölünmesini ngren bir düzenlemeden yana olmuştur. Bu nedenle Makedonya'nın paylaşımı konusunda anlaşma sağlanamamış ve Rusya'nın arabuluculuk yapması konusunda mutabakata varılmıştır. Ayrıca Osmanlı İmparatorluğu ile gelecekte yapılacak savaşta Bulgaristan'ın 200.000, Sırbistan'ın ise 150.000 asker sağlamasına karar verilmişti. Mayıs 1912'de ise Yunanistan ve Bulgaristan da benzer bir anlaşma yapmışlardır. Bu anlaşmaya bölgesel paylaşım ile ilgili hükümler dahil edilmemiştir. Ekim ayında Karadağ Sırbistan ve Bulgaristan ile anlaşmalar imzalamıştır. Böylece Balkan devletleri Osmanlıya karşı savaş için örgütlenmişlerdir. Büyük gler bu gelişmelerden endişe duyarak son anda etkisiz ve baştan savma müdahaleler yapmaya çalışmış iselerde, bu çabalar başarısız olmuştur. Sonuçta nce Karadağ Osmanlı İmparatorluğu'na saldırmış ve bunu takiben hemen Balkan mtfefikleri de saldırlara katılmışlardır. Böylece Yunanistan, Bulgaristan, Sırbistan ve Karadağ ilk kez Balkan ittifakı şeklinde Osmanlı'ya savaş ilan etmişlerdir.[1]

Balkan Savaşlarında Yunan Donanmasının Rolü

Yunan donanmasının Balkan Savaşlarında Yunanistanın toprak kazanımları sağlamasındaki etkin rolü üzerinde genellikle durulan bir husus değildir. Halbuki Yunanistanın Balkan Savaşlarına katılıma ilişkin olarak o dönemde yazılmış akademik niteliğe sahip yayınlar incelendiğinde, Yunanistanın, Balkan savaşlarına katılırken donanmasının gücünü önemli bir savaş aracı olarak takdim ettiği görülmektedir. Yunanistan'ın Balkan Savaşı'na katılıma ilişkin hazırlıklara da kapsamlı biçimde değinen 1914 yılında yayımlanan bir kitapta yer alan aşağıdaki hususlar, Yunanistan'ın Balkan savaşlarına katılırken deniz kuvvetlerinin gücüne ne kadar güvendiğini ortaya koymaktadır:

"Savaşın başlamasından birkaç hafta önce Sofya'da M. Gueschoff (Bulgaristan Başbakanı) ile Sırbistanlı, Karadağlı ve Yunanlı temsilcilerin hazır bulunduğu bir toplantı yapıldı. Tartışma, müttefiklerin her birinin Türkiye'ye karşı sahaya yerleştirebileceği güçlerin sayısı üzerinde yoğunlaştı. M. Gueschoff, Bulgaristan'ın 400.000, Sırbistan temsilcisinin 200.000, Karadağ temsilcisinin ise 50.000 temin edebileceğini belirtti. Bunun üzerine hepsi Yunanistan temsilcisi M. Panas'a döndüler. Panas, 'Yunanistan 600.000 kişilik bir kuvvet tahsis edebilir' dedi. Hepsi ona yüzlerinde inanmazlık olmasa bile şaşkınlıkla baktılar ve bunun nasıl mümkün olduğunu sordular. Şöyle cevap verdi: 'Savaşa 200.000 kişilik bir ordu yerleştirebiliriz ve ardından filomuz, Türkiye'nin Selanik ile Gelibolu arasındaki Trakya ve Makedonya'nın güney kıyılarına çıkardığı yaklaşık 400.000 askeri durduracaktır! 'Se non e vero e ben trovato (Doğru değilse iyi bulunmuştur.) Yazarın görüşüne göre hikaye doğru bir noktaya geçiyor. Eğer Yunanistan denizin hakimi olmasaydı, ateşkesin imzalanmasından önceki birkaç hafta içinde Türkiye'nin Asya'daki 400.000 kadar askerini karaya çıkarabileceği iddia edilemez. Ancak Türkiye'nin elindeki nakliye imkanları göz önüne alındığında, günde yaklaşık 2.000 asker çıkarabilmesi gerekirdi; böylece on hafta içinde en az 150.000 kişilik kuvvet Trakya'da hazır hale gelebilirdi. Trakya'daki Türk kuvvetlerinin güçlendirilmesi, Türkleri neredeyse kesinlikle ateşkes imzalamak istemeyecekleri bir konuma getirecek ve yaklaşık altı ay içinde 400.000 kişilik bir kuvvete ulaşacaktı."[\[2\]](#)

Batılı akademisyenlerin Balkan Savaşları ile ilgili yazdıkları çeşitli kitaplarda, Balkan İttifakı üyeleri arasında yalnızca Yunanistan'ın güçlü bir donanmaya sahip olduğu belirtilmektedir. Bu akademisyenlere göre, "Yunan Donanmasının savaşta iki ana görevi vardı. Birincisi, Osmanlı'nın Ege ve Adriyatik Denizindeki gemi seferlerini engellemek için Çanakkale Boğazının girişini korumaktı. Bu, Osmanlıların Avrupadaki kuvvetlerini takviye etmesi ve bu kuvvetlere ikmal yapmasını engelleyeceği için önemlidir. Diğer görevi ise Osmanlı'ya ait olan Ege adalarını işgal etmektir."[\[3\]](#) Bu eserlerde ayrıca Yunan Donanmasının çok etkili bir abluka sürdürmekle kalmayıp, İtalya'nın elinde bulunan Rodos ve Oniki Ada dışında Türk yönetimi altındaki tüm Ege adalarını da ele geçirdiği belirtiliyor. Bu akademisyenlere göre, "Yunan donanması, tamamen aciz duruma düşürdüğü Türk donanmasını terörize etmekle kalmayıp, aynı zamanda Türklerin dış dünyayla olan ticaretini ve irtibatını felce uğratmak, imparatorluk içindeki demiryolu ulaşımını sıkıntıya sokmak, Osmanlı İmparatorluğu'nun Makedonya'ya veya Trakya'nın Ege kıyılarına takviye kuvvet göndermesini engellemek ve halen etkin yönetim yetkisine sahip olduğu Ege Adalarını Türkiye'den ayırmak için yeterliydi."[\[4\]](#)

O dönemde Yunan Donanmasının omurgasını ağır kruvazör *Averof* oluşturuyordu. "Georgios Averof" zırhlısı 1905 yılında Giuseppe Orlando tarafından tasarlanmıştı. Gemi 1908-1911 yılları arasında İtalya'daki Livorno Orlando tersanelerinde inşa edildi. O dönemde aynı tersane İtalyan Donanması için "San Antonio". ve "Piza" adlı iki zırhlı savaş gemisini daha tasarlamıştı. İtalya sözkonusu iki gemiyi satın aldı ancak mali nedenlerden dolayı üçüncü gemiyi satın almaktan vazgeçti. 1909 yılında Orlando tersanesi bu üçüncü gemiyi satmak üzere Osmanlı Devleti'ne teklifte bulundu. Donanmayı güçlendirmek

isteyen Osmanlı yönetimi, savaş gemisini satın almak istedi ancak ekonomik zorluklar nedeniyle gemiyi satın almakta tereddüt etti. Bunun üzerine Orlando tersanesi zırhlı Yunanistan'a teklif etti. Ancak Yunanistan mali nedenlerden dolayı gemiyi satın alamayacağına karar verdi. Yunanistan'a böyle bir teklif yapıldığı bilgisini alan George Averof Vakfı[5], Averof ismini vermek şartıyla gemiyi satın alması için Yunan Devletine hibe yaptı. Bu hibe sayesinde Yunanistan Averof ağır kruvazörünü satın aldı ve deniz kuvvetlerini oldukça güçlü hale getirmeyi başardı.

Emekli Amiral Afif Büyüktuğrul'un, Averof zırhlısının Osmanlı Devleti tarafından satın alınmasına ilişkin o dönemde Osmanlı Meclis'inde yapılan tartışmalara ilişkin bir makalesinde verdiği aşağıdaki bilgiler, günümüz için de öğretici hususlar içermektedir:

Osmanlı - Yunan deniz silahlanma yarışında ayrıntılar vardı : Yunan hükümetinin donanma konusunda fikir birliği yapmasına karşılık Osmanlı tarafı Donanma mı demiryolu mu polemigi içindeydi. Tek bir Harbiye nazırına karşılık Bahriye nazırı iki yılda dokuz kez değiştirilmiş ; bu nazırların çoğunluğu da, sanki bir ek görevmiş gibi, Harbiye nazırı emrindeki kolordu komutanlarma verilmişti. Tabii bu hal de donanma yapımını geciktiren bir unsurdu. Yunanistan'la politik durum o kadar gerginleşmişti ki hızlı şekilde hazır savaş gemisi satınalmak zorunlu olmuştu ama; Avrupa'da ve Amerika'da satılık gemi de yoktu. Nihayet denizciler İtalya'da inşası tamamlanmak üzere bulunan bir zırhlı kruvazör bulmuşlar ve bunun satın alınmasını Meclis-i Mebusana kadar getirmişlerdi. Fakat Dışişleri bakanı kürsüye çıkacak ve [] blöf yapıyorlar; ne savaş açabilirler ne de bu gemiyi satın alabilirler diyecekti. Maliye nazırı da kendisini destekleyince bu gemiyi satınalmaktan vaz geçilmişti. Bu Dışişleri Bakanı, Balkan savaşında aynı kürsüye çıkıp [] gayri ciddi savaştılar diyen" aynı bakandı. Hem deniz kuvvetlerinin güçlenmesine mani olmuş hem de denizcileri haksız bir ittihama maruz bırakmıştır.

[6]

Yukarıda da belirtildiği gibi Yunanistan'ın Balkan savaşları sırasında Ege Denizi'ndeki stratejisi Çanakkale Boğazı'nı kapatmak, Osmanlı İmparatorluğu'nun deniz ikmal yollarını kesmek ve Ege adalarını işgal etmektir. Savaşın Ege Denizi kısmında Yunanistan, bir saldırı planı çerçevesinde bu stratejiyi başarıyla uyguladı. Bu bağlamda Yunan Donanması 18 Ekim 1912'de Pire limanından ayrılmış, 21 Ekim'de Limni, 31 Ekim'de Taşoz, 1 Kasım'da Semadirek, 4 Kasım'da Psara, 17 Kasım'da Nikarya, 21 Kasım'da Midilli ve 24 Kasım'da Sakız Adasını işgal etmiştir. Duayen tarihçi/Büyükelçi Bilal Şimşir'e göre Yunan Donanması Osmanlı Ege adalarını birer birer ele geçirirken, Osmanlı Donanması Karadeniz'de oyalanıyor, Varna'yı bombalıyor ve Ege Denizi'ne geçmeye çalışmıyordu. Osmanlı Donanması ancak Bulgaristan ile yapılan mütarekeden sonra Ege'ye dönebilmiştir. 16 Aralık 1912'de Türk ve Yunan donanmaları ilk kez Gökçeada (İmroz) önünde karşı karşıya geldi. Osmanlı Donanması, Averof zırhlısının üstün manevra kabiliyeti ve ateş gücüne karşı verdiği bu mücadeleden başarısız olarak Çanakkale'ye döndü. İki donanma, 18 Ocak 1913'te Mondros önünde yeniden karşı karşıya geldi. Bu savaşta Osmanlı Donanması daha da ağır bir yenilgiye uğradı.[7]

Bu kısa bilgilerin de gösterdiği gibi, Osmanlı Devleti donanmasının zayıflığı ve yetersiz

yönetim nedeniyle yaklaşık üç hafta içinde Doğu Ege Adaları'nı fiilen kaybetmiştir.

Sonuç

Balkan savaşlarının kaybedilmesinde şüphesiz Osmanlı deniz gücünün zayıflığının belirleyici olmasa da önemli bir rolü olmuştur. Osmanlı deniz gücünün zayıflaması nedeniyle bu dönemden sonra Ege Denizi'ndeki Yunan hakimiyeti giderek güçlenmiştir. Bu konuları değerlendiren duayen tarihçi/Büyükelçi Şimşir, Yunanistan'ın deniz üstünlüğünü yıllarca kendisine bağış yapan ABD ve İngiltere sayesinde koruduğunu belirtiyor. Şimşir, Türkiye'nin 30 Mayıs 1974'te Donanmasının desteğiyle Ege'de petrol aramaya başlamasıyla bu üstünlüğün dengelendiğini ifade ediyor. Ayrıca Yunan Donanmasının Ege Denizi'ndeki üstünlüğünün Kıbrıs Barış Harekatı ile büyük ölçüde sona erdiğini vurguluyor ve Economist dergisinde aynı dönemde yayımlanan şu değerlendirmeye dikkat çekiyor:

"Amiral Koundouriotis'in Türk filosunu Averof zırhlısıyla Çanakkale Boğazı'na sürdüğü 1912 yılından bu yana ilk kez Türkiye, Yunanistan'ın Ege'deki üstünlüğüne meydan okuyor."[\[8\]](#)

Yunanlılar ve onları kışkırtan emperyalist devletler, Türk Ordusunun 1919'dan itibaren Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yolunda kazandığı zaferleri ve Yunanistan'ın Anadolu'yu işgal etmeye kalkıştığında uğradığı büyük yenilgiyi "Küçük Asya Felaketi" olarak tanımlıyorlar. Büyük felaket dedikleri olay, esasında, Büyük Fikir olarak çevirebileceğimiz Megali İdea'nın onlara getirdiği felaketin ta kendisidir. Yirminci yüzyılın ilk çeyreğinde emperyalist devletlerin teşviki ve desteğiyle kendi güçlerinin çok ötesinde hayallerin peşinde koşmalarının ve maceralara atılmalarının sonucudur Küçük Asya Felaketi.

Bu bağlamda şu noktayı her zaman göz önünde bulundurmak gerekir: Yunanistan, ulusal devletler çağında imparatorluk olmayı arzulamış ve bu önemli genişleme hedefini devlet politikası haline getirmiş bir ülkedir. Megali İdeayı içselleştirmiş bir devlet yapısına sahiptir. Bu amaçla her zaman dönemin güçlü devletlerinin veya devlet gruplarının desteğini alarak Türkiye'yi köşeye sıkıştırmaya çalışmıştır. Büyük iddialarından asla vazgeçmemiş, Ege Denizi ve Doğu Akdeniz'de hedeflerine ulaşmayı oldubittilerle zamana yaymıştır. Geçici yumuşama dönemlerinde de "Fabian taktiklerini"[\[9\]](#) başarıyla uygulamıştır. Uyguladığı "sıfır toplamlı oyun" politikaları esasen "saldırgan yeni-gerçekçi" bir yaklaşımı yansıtmaktadır. Türkiye'nin bu yaklaşıma 1974'ten itibaren özellikle deniz gücünü güçlendirerek "karşı-saldırgan yeni-gerçekçi" politikalarıyla karşılık verdiğini söyleyebiliriz.[\[10\]](#)

Türk Deniz Kuvvetlerinin güçlendirilmesine yönelik yürütülen çalışmalar, bu amaçla ayrılan mali kaynaklar, Türkiye'nin denizcilik stratejisinin derinleştirilmesine yönelik düşünceler ve geliştirilmeye çabalanan doktrinler ile ilgili olarak kamuoyunun belirli bir kesiminde zaman zaman eleştiri de içeren tartışmaların cereyan ettiği gözlenmektedir. Bu bağlamda, Türk deniz gücünün önemine ilişkin olarak duayen tarihçi/Büyükelçi Bilal Şimşir'in 1976 yılında yaptığı şu değerlendirmeyi hatırlamakta fayda görüyoruz:

"Ege sorunu deniz gücünden ayrı düşünülemez. Deniz gücü Ege'nin kaderini

belirleyen en önemli faktörlerden biridir. Bu hep böyle olmuştur. Balkan savaşlarında yaşananlar bunun en çarpıcı örneğidir. Yunan ihtilalcileri Osmanlı'nın karşısına bir deniz filosuyla çıktı. Yunanistan'ın yeni haritası denizde çizildi. Osmanlı donanması Navarin'de yok edildi.[11]

Türkiye, Ege sorunlarına çözüm bulma yönündeki iyi niyetli çabalarında gerçekçi olmaya devam etmeli, bu iyi niyetli çabalarının kötüye kullanılmasına izin vermemeli, öz olarak saldırgan yeni-gerçekçi politikalara, karşı-saldırgan yeni-gerçekçi politikalarla karşılık vermeye devam etmeli, ve "Fabian taktiklerine" karşı da çok dikkatli olmalıdır.

*Resim: [NTV](#)

[1] Barbara Jelavich, History of the Balkans: Twentieth Century, vol. 2 (Cambridge: Cambridge University Press, 1983), 95-97.

[2] Demetrius John Cassavetti, Hellas and the Balkan Wars: With an Introduction by the Hon. W. Pember Reeves. With 10 Maps and 74 Illustrations (London, Leipsic: T. Fisher Unwin, 1914), 26 ; E. R. Hooton, Prelude to the First World War: The Balkan Wars, 1912-1913 (London and New York: Routledge, 2014), 17.

[3] E. R. Hooton, Prelude to the First World War: The Balkan Wars, 1912-1913 (London and New York: Routledge, 2014), 17.

[4] Jacob Gould Schurman, The Balkan Wars: 1912-1913, 3rd ed. ([Place of publication not identified]: The Floating Press, 2009), 65.

[5] Georgios Averof (Georgios Avyeros-Apostolakis), 1818 yılında Metsovo'da (Epir) doğdu. Metsovo (Epirus-Osmanlı Döneminde Machiova - Ulah dilinde Aminciu), Osmanlı döneminde Yunanistan'ın batısında Yanya Sancağı'na bağlı, çoğunlukla Ulahların yaşadığı bir ilçeydi. New York Times gazetesinin 4 Ağustos 1899 tarihli haberine göre. George Averof, Yanya (Yanya) yakınlarındaki Metsova'da doğdu ve 17 yaşında amcasının Moskova'daki şirketinde çalışmaya başladı. Amcasının ölümünden sonra amcasının zengin mirası kendisine kaldı. Kırım Savaşı sırasında Rus ordusunun ihtiyaçlarını karşılaması sonucu kısa sürede zengin oldu ve daha sonra İskenderiye'de banker olarak çalıştı. Hiç evlenmeyen George Averof, ölümünden sonra mal varlığını Yunan donanmasına bağışladı. Pek çok bağışta bulunan Averof'un en önemli yardımlarından biri de 1896 yılında düzenlenen ilk olimpiyatlar için Atina'da yapılan Olimpiyat Oyunları için inşa edilen stadyumdur. Hayırseverlik faaliyetlerine 7.500.000 dolardan fazla katkı sağladığı söylenen Averof 3 Ağustos 1899 tarihinde 70 yaşında İskenderiye'de hayatını kaybetti. New York Times, 4 Ağustos 1899, <https://www.nytimes.com/1899/08/04/archives/george-averoff-dead-he-had-expended-more-than-7500000-in-charities.html>.

[6] Afif Büyüktuğrul, "Osmanlı (Türk) - Yunan Deniz Silahlanma Yarışı," Belleten 39, no. 156 (October 1975): 725-774, here 736-737.

[7] Bilal Şimşir, Ege Sorunu (Aegean Question): Belgeler (Documents), vol. 1 (1912-1913), LIII-LIV.

[8] Bilal Şimşir, Ege Sorunu, p. LV.

[9] Antik Romalı general Fabius'un uyguladığı "Fabian taktikleri", rakibi geciktirmek ve ondan kaçmak yerine yıpratmak, hedefe ulaşmak için zaman kazanmaya çalışmaktır.

[10] John J. Mearsheimer, The Tragedy of Great Power Politics (New York & London: W. W. Norton & Company, 2001), 22. Mearsheimer, saldırgan gerçekçilikte devletlerin "alabilecekleri her şeyi" hedeflediklerini ve "hegemonyayı nihai hedef olarak alarak göreceli gücü en üst düzeye çıkarmayı" amaçladıklarını öne sürmektedir.

[11] Bilal Şimşir. Ege Sorunu, p. XXXIX.

Yazar Hakkında :

Teoman Ertuğrul Tulun , Avrasya İncelemeleri Merkezi'nde (Ankara) analisttir. Dr. Teoman Ertuğrul Tulun, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi doktorasını Ankara İhsan Doğramacı Bilkent Üniversitesi'nde tamamladı. Avrupa Birliği Çalışmaları, Küreselleşme, Yabancı Düşmanlığı, Nefret Söylemi Çalışmaları ve Uluslararası İlişkiler *alanlarında çalışmalar yapmaktadır.*

Atıfta bulunmak için: TULUN, Teoman Ertuğrul. 2026. "EGE'DEKİ DENİZ GÜCÜ: BALKAN SAVAŞLARI'NDAN STRATEJİK DERSLER." Avrasya İncelemeleri Merkezi (AVİM), Analiz No.2024 / 8. Haziran 24. Erişim Nisan 09, 2026. <https://www.avim.org.tr/tr/Analiz/EGE-DEKI-DENIZ-GUCU-BALKAN-SAVASLARI-NDAN-STRATEJIK-DERSLER>

Süleyman Nazif Sok. No: 12/B Daire 3-4 06550 Çankaya-ANKARA / TÜRKİYE

Tel: +90 (312) 438 50 23-24 • **Fax:** +90 (312) 438 50 26

 @avimorgtr

 <https://www.facebook.com/avrasyaincelemelerimerkezi>

E-Posta: info@avim.org.tr

<http://avim.org.tr>

© 2009-2025 Avrasya İncelemeleri Merkezi (AVİM) Tüm Hakları Saklıdır